

Sygn. akt V KS 11/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **S.G.**

oskarżonego z art. 228 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 maja 2018 r.

skargi obrońcy oskarżonego na wyrok Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 31 stycznia 2018 r., sygn. akt VII Ka [...] /17

w przedmiocie pozostawienia skargi bez rozpoznania

na podstawie art. art. 27 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy

z dnia 11.03.2016 r. (Dz.U. z 2016 r., poz. 437)

p o s t a n o w i ł:

I. Skargę obrońcy oskarżonego pozostawić bez rozpoznania;

II. Kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.

UZASADNIENIE

Przedmiotem skargi z art. 539a. § 1 k.p.k. mogą być tylko te wyroki sądów odwoławczych, które zostały wydane w układzie procesowym, gdy akt oskarżenia został wniesiony po dniu 30.06.2015 r. (postanowienia SN: z dnia 28.07.2016 r., IV KZ 39/16, OSNKW 2016, nr 10, poz. 70; z dnia 22.11.2016 r., IV KS 2/16, LEX nr 2152403; z dnia 20.12.2016 r., II KZ 45/16, LEX nr 2169480). Zasadnie wskazuje się w tych postanowieniach, że za takim ograniczeniem temporalnym przemawia przepis art. 25 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 11.03.2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 437- dalej, jako nowela marcowa). Także treść art. 437 § 2

k.p.k., do którego to w istocie (pomija się obecnie kwestię art. 439 § 1 k.p.k.) odnosi się podstawa zaskarżenia (art. 539a. § 3), stanowi istotny argument do zaakceptowania wniosku, który wypływa z treści art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 noweli marcowej. Przepis art. 437 § 2 k.p.k. w zakresie ograniczenia możliwości orzekania kasatoryjnego dotyczy w zasadzie, bowiem procesów wszczętych wniesieniem aktu oskarżenia po dniu 30.06.2015 r. (por. art. 437 § 2 k.p.k. w brzmieniu do dnia 30.06.2015 r. oraz art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27.09.2013 r. Dz.U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.), chyba, że doszło w trybie kasacji lub wznowienia postępowania do uchylenia prawomocnego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. W tej ostatniej sytuacji do procesów wszczętych wniesieniem aktu oskarżenia przed 1 lipca 2015 r. art. 437 § 2 k.p.k. będzie stosowany w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. (por. art. 37 ustawy z dnia 27.09.2013 r.). Jednak to właśnie na podstawie art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 noweli marcowej tylko kasatoryjne wyroki sądów odwoławczych wydane w sprawach, gdzie akt oskarżenia wniesiono po dniu 30.06.2015 r. będą przedmiotem skutecznego – formalnie – zaskarżenia w trybie skargi z art. 539a. § 1 k.p.k. W konsekwencji, skarga wniesiona od wyroków sądu odwoławczego, ale nie o charakterze kasatoryjnym, gdzie akt oskarżenia wniesiono po dniu 30.06.2015 r., a wyrok wydano w układzie czasowym pozwalającym na wniesienie skargi (po 14.04.2016 r. lub w układzie wynikającym z art. 25 ust. 2 zd. drugie noweli marcowej) lub od wyroków kasatoryjnych wydanych w sprawach, w których akt oskarżenia wniesiono przed dniem 1.07.2015 r. nie będzie przysługiwała.

Konstatacji tej nie zmienia to, że wyrok Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 8 czerwca 2017 r. (II K [...] /14) nie jest pierwszym wyrokiem wydanym po wniesieniu aktu oskarżenia, podobnie jak skarżony skargą wyrok sądu odwoławczego. Faktem jest, że po wniesieniu aktu oskarżenia w tej sprawie w dniu 20 czerwca 2013 r. (k. 353), a zatem przed dniem 1 lipca 2015 r., doszło do rozpoznania sprawy zarówno w postępowaniu pierwszo jak i drugoinstancyjnym. Co prawda w tej sprawie poprzedni kasatoryjny wyrok wydano w dniu 2 września 2014 r. lecz nawet gdyby doszło do wydania tego kasatoryjnego wyroku sądu drugiej instancji po 1 lipca 2015 r., to okoliczność ta – z przyczyn wskazanych powyżej - musiałaby pozostać bez wpływu na kwestie dopuszczalności wniesienia skargi na wyrok uchylający.

W konsekwencji tak stawianej tezy, dla ustalenia kwestii dopuszczalności skargi na wyrok uchylający, kluczowe znaczenie ma zatem **wyłącznie** moment wniesienia aktu oskarżenia. Niedopuszczalność skargi powinna skutkować wydaniem postanowienia o pozostawieniu jej bez rozpoznania, ale na innych podstawach procesowych. Podkreślić, bowiem trzeba, że skoro regulacje zawarte w rozdziale 55a mogą dotyczyć tylko tych spraw, w których akt oskarżenia wpłynął po dniu 30.06.2015 r. (art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 noweli marcowej) a sąd odwoławczy wydał wyrok kasatoryjny, to złożenie skargi na wyrok sądu odwoławczego wydany w sprawie, gdzie akt oskarżenia wniesiony został przed dniem 1 lipca 2015 r. w ogóle nie pozwala na procedowanie w trybie przepisów rozdziału 55a KPK, albowiem przepisy te mogą być stosowane tylko do spraw, gdzie akt oskarżenia wniesiono po 30.06.2015 r. W takim układzie powinno poinformować się stronę o braku możliwości wniesienia skargi, a czynność taka nie podlega zaskarżeniu (postanowienie SN z dnia 28.07.2016 r., IV KZ 39/16, OSNKW 2016, nr 10, poz. 70).

Przyjęcie takiej skargi nie powinno z kolei prowadzić do pozostawienia jej bez rozpoznania na podstawie art. 531 k.p.k. w zw. z art. 539f. k.p.k., skoro przepisy te mogą być stosowane tylko do spraw spełniających warunek wniesienia aktu oskarżenia po dniu 30.06.2015 r. Podstawą prawną do pozostawienia tej skargi bez rozpoznania powinna być ogólna norma kompetencyjna z art. 27 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 noweli marcowej, albowiem ten rodzaj pisma nie mieści się w kompetencji funkcjonalnej Sądu Najwyższego z uwagi na warunek temporalny zawarty w art. 25 ust. 2 wskazanej ustawy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wszakże także, co do tych skarg stosuje się przepisy rozdziału 55a, co jest prawną niekonsekwencją (por. np. postanowienia SN z dnia 22.11.2016 r. IV KS 2/16, LEX nr 2152403; z dnia 6.03.2017 r., V KS 2/17, LEX nr 2237292).

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.

ał